

Budakeszi patthelyzet?

A március 25-ei budakeszi népszavazás bizonyára a demokratikus vívmányok sarkköveként említődik fel sokáig. A főváros szomszédságában található tizenkétezer lelkes város sorsáért aggódók azért szólították meg Budakeszi lakosságát, hogy döntsenek saját sorsukról: kell-e Álomvölgy, azaz idegeneket befogadó lakópark a hajdan volt szántóföldekre, legyenek-e luxusapartmanok, golfklub és irodaépületek.

A lapunkban több alkalommal megjelentetett Budakeszi népszavazására vonatkozó cikkekre reagálva Szemereki Zoltán polgármester a március végi lakossági voksolást követő szinte patthelyzetnek is mondható állapotokat is értékelve nyilatkozott. A város első embere elsőként is csúsztatásnak tartotta azokat a felvetéseket, amelyek szerint a budakesziek gyermekei elől venné el az Álomvölgy a területet, hiszen a helybeliek kárpótlási területeinek több mint 50 százaléka is építési területté válik a szerkezeti terv szerint. A polgármester elmondta, hogy az Álomvölgy és Viking területeket még a tanácsrendszer idején adták el, az akkori jogszabályok adta lehetőségeket kihasználva különböző tulajdonosoknak. Tehát az önkormányzat nem adhatja vissza a lakosságnak, csupán arról dönthet: legyenek-e itt irodaépületek és luxuslakások, vagy ne.

A polgármester szerint azonban egyáltalán nem bűn az, ha kihasználják, hogy a nagyon gazdag emberek értéken felül is fizetnek bizonyos szolgáltatásokért, s ezt a pénzt a város szociális felemelkedésére és boldogulására tudják fordítani. Az sem teljesen fedi a valóságot, hogy egyesek az Álomvölgyként elhíresült lakópark megépítését követően az azonnali leválást emlegetik fel. Szemereki Zoltán ezzel összefüggően rámutatott: az önkormányzat tulajdonrészt kapna az Álomvölgyben, tehát akár így is meg tudná akadályozni az önállósodást. Ugyanakkor kétségtelen tény, hangsúlyozta, hogy a Nagykovácsi-Remeteszlős különválásának története valamennyi önkormányzat szeme előtt mumusként lebeg. Budakeszin is attól tartanak, hogy a luxuslakópark megépítését követően éppen azért, mert három kilométerre a jelenlegi városhatártól létesülne a lakópark, azonnal leválnának. Kikerülve ezáltal az adófizetést, így a városnak csupán az elviselhetetlen közlekedési ártalmak maradnának vissza.

A népszavazást kezdeményező Keszi Kör által fészegített építési telek hiányára reagálva a polgármester is elismerte: a 0198-as helyrajzi számon nyilvántartott területen a Kárpótlási Hivatal tévesen jegyeztette be a földhivatalnál az utak méreteit, így fordulhatott elő, hogy az eredetileg tervezett 8 méter széles utak helyett csupán 4 métereseke keletkeztek. Ez azért gond, mert így nem lehet építési engedélyt kiadni, s bizony ez több száz családot érint. A város vezetése a legmagasabb fórumokig eljutott már, eddig nem tudtak kompromisszumos megoldást találni.

Azt azonban a polgármester botorságnak tartja, hogy az állami hivatal tévedéséért személy szerint őt tegyék felelőssé.

Ugyancsak az Álomvölgy kialakításához tartozik, hogy e területre, szintén valakiknek a hibájából beékelődött egy 6 hektáros kárpótlási földrészt, ahol nyolcvannegyű tulajdonos építési területet lett volna kialakítva, ám most ez is az Álomvölgyhöz lett csapva. E kérdésben már a Miniszterelnöki Hivatalhoz is fordultak, eddig szintén nem jutottak dűlőre. A város vezetése is azt szorgalmazza, hogy a károsult kárpótolta ne aranykoronában legyenek kártalanítva, hanem területarányosan biztosítsanak számukra új telkeket.

A népszavazásról szólva Szemereki Zoltán fölvetette: a március 29-ei testületi ülésen arról döntöttek, hogy bár a lakosság ötven százaléka nem járult az urnához, mégsem hagyhatják figyelmen kívül szavazatukat. Ezért az ad hoc bizottság és a területfejlesztési bizottság újra tárgyalja és módosítja a korábbi sarokszámokat. Jelesül a beépíthetőség és lakásszám is szoba fog kerülni. Jelenleg tízszezszázalékos beépítettségről és különböző nagyságrendű lakásokról, apartmanokról hallani. Ezek pontosítása a jövő kérdése. A népszavazást megelőzendő, lakossági fórumokon éles vita alakult ki, ahol egyebek között a korrupciót és különböző egyéni titkos alkukat is felvetették. Ezt Szemereki Zoltán határozottan visszautasította képviselő társai nevében is, s kijelentette: valamennyi döntéshozatalt szakértői egyeztetések és tárgyalások előztek meg, ezért sem helyénvaló a feltételezés.

Arra a kérdésre: véleménye szerint miért alakult ki ilyen éles vita az Álomvölgyet illetően, elmondta: szerinte a város vezetése nem követett el hibát, legfeljebb abban, hogy még több párbeszédet kellett volna folytatnia a lakossággal, még jobban tájékoztatni kellett volna mindenkit a részletekről is. Szemereki Zoltán polgármester szerint az idegenektől nem kell tartani, hiszen a magyarság ezeréves történelmében sokszor adott otthont a messziről érkezetteknek. Budakeszin ennek különös gyökerei vannak.

A népszavazást kezdeményező Keszi Kör tagjai ugyanakkor az Alkotmánybírósághoz fordulnak a március 25-ei eredmények értékelése miatt. Igaz ugyan, hogy mindössze 166 szavazat hiányzott ahhoz, hogy az ötvenegy százalékos többség meglegyen, ám így is négyezer-kilencszázan adták le szavazatukat, s közülük több mint 83 százalék volt, aki az Álomparkot egyértelműen elvetette. Utaltak a NATO-csatlakozásra kiírt népszavazásra, ahol az öszszlakosságnak még a harminc százaléka sem voksolt igennel, mégis elfogadták a döntést. Budakeszin a polgároknak több mint 40 százaléka mondott nemet az Álompark megépítésére, ezért szeretné, ha a törvény mindenkor egységes értelmezést jelentene.

Rozgics Mária

Igazságot Magyarországnak!

A magyar történelem egyik leggyászsabb napján, április 4-én a MIÉP fővárosi frakciója és budapesti elnöksége megemlékezést tartott a Szabadság téri Ereklés Országzászló talapzatánál. Az ünnepség ideje alatt jelképesen valódi országzászlót helyeztek el, s „Igazságot Magyarországnak!” felirattal megkoszorúzták a talapzatot. Dancsecs György fővárosi MIÉP-es képviselő nehezményezte, hogy egyesek ezen a napon még mindig a felszabadulást ünneplik.

A rendezvényen Alberti Árpád főesperes megszentelte az alapkö maradványait. A MIÉP országos választmánya nevében Tésársz Károly elnök, a budapesti elnökség képviselőjében Chrobák János, az Ereklés Országzászló Nagybizottság részéről pedig Nagy Zoltán országzászló-kutató „Lesz magyar feltámadás” felirattal helyezett el koszorút. A jelenlévők egyperces néma tiszteletadással adóztak Urmánczy Nándor, az országzászló-mozgalom atyja emléke előtt. A korabeli írásokból idézve Dancsecs emlékeztetett az 1928. augusztus 20-án lezajlott Ereklés Országzászló felavatásának ceremóniájára. Az ünnepélyen Urmánczy Nándor kijelentette: „Azért emeltük fel itt, a Szabadság téren, az elszakított ország-részek szobraival szemben ezt az emlékművet, azért állítottuk ezt az ereklét, a zászlótartót, hogy élni akarásunknak legyen tanúbizonyosága, hogy hirdesse a magyar őserőbe vetett hitet és hirdesse a magyar jövőndőt.”

Dancsecs György lapunknak elmondta: szeretné, ha a talapzat tégláit megőriznék, és később az országzászló újráépítésénél felhasználnák. A képviselő bizik abban, hogy a jövőben nem a megszállásra, hanem az újbóli magyar feltámadásra emlékeznek majd.

(év)

A szélsőség végjátéka

Tovább tart a Szabad Demokraták Szövetségének mélyrepülése. A társadalomellenes devianciák védelmére, erősítésére szerveződött szélsőséges párt elfoglalta megérdemelt helyét, mélyen az ötszázalékos parlamenti küszöb alatt.

Legalábbis erre utal a dabasi időközi választás második fordulójában, ahol még a három százalékos sem érte el az SZDSZ jelöltje. Ebből egyértelművé vált, hogy a magyar választópolgár nem méltányolja az anarchizmusba hajló szabadosság szélsőséges megnyilvánulásait, az SZDSZ magatartásában tapasztalható emberte-

lenséget és pusztító indulatot. Tehát azt a romboló szándékot, amely a konfliktusmentesen együtt élő társadalmi csoportok egymásra uszításában, a gyűlöletkelésben éli ki beteges ösztöneit.

Miután azonban a magyar társadalom döntő többsége felismerte a szabad demokraták valódi törekvéseit, nincs az a pr-tevékenység, amely képes lenne az országgyűlési küszöb felett tartani az emberi értékek tagadásában egyre mélyebbre süllyedő SZDSZ népszerűségét.

v. i.

Cigányok, hercegek, grófok

A legfrissebb felmérés szerint a magyar felnőttek több mint tíz százaléka tartósan depressziós. Hogy hányan voltak lelki betegek 1989 előtt, arra nincs adat. A nagy nehezen kialakult kvázidemokráciában ennél a tíz százaléknál valószínűleg sokkal többen nem érzik jól magukat, ki azért, mert nincs munkája, üres a zsebe, ki azért, mert naponta megalázzák az érte, amiről nem tehet. A cigányt azért, mert cigány, a magyart azért, mert magyar, a nőt azért, mert nő, a gyermeket azért, mert gyermek, a MIÉP-est azért, mert MIÉP-es és így tovább. S a szociálliberális médiumok kaján örömmel „közvetítik”, fokozzák ezt a keserűséget, mert „nemzeti” kormány idején minél rosszabb, annál jobb. Nekik.

A zámolyi s más romacsoportokat felhasználó hazai ellenzék és a Magyarországgal szemben ellenséges nemzetközi erők rendkívül lelkiismeretlen és veszedelmes módszert és utat választottak, hiszen egy félmillió közösségnek még a töredékét sem képes vagy hajlandó egyetlen más ország sem befogadni. A hivátásos, megélhetési „emberjogászok”, kisebbségi

vezetők és szakértők ugyanúgy provokálják a magyar társadalmat, ahogyan az Amnesty International tette Hollandiában vagy most Szlovéniában. A magyar társadalom ugyanis megdöbbentően türelmes és befogadó az egyre kínosabb tapasztalatok ellenére is, nálunk a cigánykérdés eddig még nem okozott olyan traumát, mint a demokrácia mintaképének tekintett USA-ban a négerkérdés, és általában a faji, vallási, etnikai jellegű megkülönböztetés és szegregáció. Nálunk sosem mérgesedett eddig el úgy a viszony, mint a demokrácia bölcsőjének tartott Egyesült Királyságban angolok és írők között, nálunk nem irtották a cigányokat olyan elképesztő brutalitással, ahogyan a Közel-Kelet mintáállamában, Izraelben az őslakos palesztinokat – és folytathatnánk a sort. Mindeközben, hogy roma honfitársaink nagy futásba kezdenek Franciaországba, Kanadába, s ki tudja, még hová, televíziós barátom beszámolt egészen friss rémálomról, mely szerint egy nem roma származású, középkorú magyar franciatánár főiskolát végzett feleségével és három lányával (egyik

egyetemista, a másik kettő gimnazista) meneküljéget folytatott Strasbourghban, s valamennyi kereskedelmi televízió az ő kálváriájukon csemegézett, mert ez a szegény üldözött a VIII. kerületben lakott, de szomszédai miatt képtelen volt normális emberi életet élni, többször betörték hozzá, autóját összetörték, feleségét kirabolták, leányait leütötték és megerőszakolták – a világsajtó egyöntetűen a franciatánár mellé állt és felszólította a magyar kormányt, fordítson nagyobb figyelmet a többségi magyarság védelmére, különben aligha remélheti, hogy felvételt nyer az Európai Unióba.

A franciatánár aztán meg is kapta a menekültstátust, s rögtön munkát is kapott: francia nyelvre taníthatta a zámolyi romákat.

A „királyok, hercegek, grófok, naplopók és burzsoák” után még ki mindenkinek kell elhagynia ezt az országot, mielőtt maguk a kérelhetetlen üldözök és kirekesztők, a szociálliberálisok szánnák rá magukat emigrációra abból az országból, melynek lakosságáról oly rossz véleménnyel vannak?

Az ország lakosságának több mint tíz százaléka depressziós. Ez a kóros kedélybetegség, szorongás súlyos esetben mániássá válik, üldöztes társaságokkal is együtt járhat.

Kétségtelen tény, hogy a magyar cigányság asszimilációs folyamata a „rendszerátalakítás” után megtört, s a szegénység, a munkanélküliség, az esélyegyenlőség hiánya a cigányokat jobban sújtotta, különösen a keleti területeken. Az is tény, hogy elsősorban a hasonlóan vagy közel hasonlóan nehéz helyzetben élő többségi magyar lakosság nézi rossz szemmel a segélyekből élő notórius munkakerülőket és a megélhetési bűnözőket éppúgy, mint a gyanús körülmények között meggazdagodott roma vállalkozókat. Akik azonban uthon és külföldről megpróbálják egymásra uszítani a cigányokat és a magyarokat, szelet vetnek és vihart aratnak. Talán jól jönne nekik egy kis népességfogyás itt, Magyarországon, talán még polgárháborús helyzetet is lehetne itt teremteni. A kibicnek semmi sem drága. De ki ad majd meneküljéget a kibicnek?

Szentmihályi Szabó Péter